

Något om skröplighet i levernet

Svar till en över svaghet och vanmakt bekymrad vän.

Den gamle, trofaste, ditt livs Gud, vare din tröst alltid! Då jag genomläste ditt brev, så tänke jag: Är det möjligt, att denne vän har det så precis som jag! Just detta elände är det, som även vi här, oftast hemligen, sucka över, nämligen att vi se, åtminstone stundtals, huru ömkligt slarvaktiga, lättsinniga, ogudaktiga, tröga och vanmäktiga vi äro, och dock icke ens få förmåga att taga det allvarligt, att förskräckas däröver och bedja med den kraft och uthållighet, som sakens vikt skulle fordra. Stundom förskräckes jag häröver, och stundom förmår jag icke ens det, såsom redan är sagt, men stundom ser jag det ock på ett sådant sätt, att jag kan med all tröst anbefalla det åt Gud och låta *hans nåd vara mig nog*, under någon sådan tanke, att han skall förhärliga sin nåd och kraft på denna vår svaghet. Jag vet annars intet råd.

Här sitter jag nu på 32:a året av mitt nådalivs historia och kan med all min beklagliga svaghet, ogudaktighet och lättsinnighet taga den trofaste Guden till vittne, att jag under dessa 30 åren om ingenting så mycket bedit, som om ett alldeles nytt förökta allvar i bön, i bättring, i vaksamhet och gudaktighet, såsom jag ock, efter förståndet och erfarenheten, bedit om ett förökta mått av tro, liv och kärlek; men med allt detta är det ännu lika fattigt och eländigt.

Och dock håller jag på ännu med detsamma och kan aldrig helt lämna det underliga livet. Då tänker jag, att det måste vara någon egenhet i hans *uppföstran*, vilken heter *Underlig* och är »underlig i sina heliga». Jag har forskat i skriften och andliga skrifter efter ljus i detta hemlighetsfulla ämne och har icke kommit till något annat. Jag har rådfrågat de höglärda och andligt upplysta och alltid med blott samma påföljd. Då en from teol. doktor under en djup suck beklagade, att hans bästa tid var gången, och han icke uträttat mera, sade jag: »Men varför har du icke uträttat mera?» Han svarade: »Jag har icke tagit emot mera nåd och kraft.» Jag sade åter: »Men varför har du icke det gjort?» Han svarade: »Jag har icke rätt bedit.» Då sade jag: »Men varför har du icke gjort det?» Efter en paus utbrast han: »Ja, men jag känner dock, att anklagelsen faller på mig, skulden är min.» Då sade jag: »Alldeles så känner ock jag det, men säg mig, var ligger hemligheten, att vi icke ens kunnat bedja och emottaga mer, då detta likväl är vår ängslan?» Efter en ännu längre paus slog han fryntligt på min axel och sade: »Jag förstår väl, att saken har ännu en annan sida, nämligen *alltså beror det icke av någons vilja eller löpande, utan av Guds barmhärtighet*.» Och därmed stannade våra djupsinniga forskningar; vi kommo icke längre.

Summan blir väl den: Vi skola frälsas helt av nåd, beständigt fattiga, *verkligt fattiga och bedrövade i oss*, och hava både rättfärdighet och starkhet blott i *Herren*, och det så sant och verkligt, att vi skola »*svärja* och säga: *i Herren har jag rättfärdighet och starkhet*.»

Det enda, jag ville förmana dig, vore att om denna sak bruka så begripliga ord som möjligt till alla »tuktomästare i Kristus», på det att de jämte vår bekännelse om denna erfarenhet av svaghet och fattigdom må höra, huru vi vörda alla Guds ord, även det ordet i 1 Joh. 3: 3. Och dock få vi ej hoppas, att de skola förstå oss, nej, till slut förstå vi oss ej själva. Vi sluta med att ropa till Herren: »Utrannsaka mig du» etc., och därmed slutar nu jag. Gud vare mig nådig!

C-O Rosenius 1863